

Tanken op og udformede den i et Afsnit, Afsnit C., i Lovforslaget om forskellige Jernbaneanlæg. Dette Afsnit fandt Tilslutning i Folketinget, men ikke her, hvorimod man anerkendte Princippet i den endelige Lovs § 14; det blev yderligere bestemt her, at Reglerne for Princippet's Anvendelse skulde nærmere bestemmes ved Lov, og at Forslag til en saadan Lov skulde foreligge i den næste Rigsdagssamling, idet der forinden skulde nedsættes en Kommission paa 17 Medlemmer til Overvejelse af Reglerne for denne Værdistigningsafgift. Denne Kommission blev nedsat samtidig med, at Loven blev vedtagen, og afgav sin Betænkning den 31. Marts d. A. Der blev saa i det andet Ting forelagt et Lovforslag i Overensstemmelse med Kommissionsflertallets Betænkning. Jeg tror, dette Forslag var omtrent ordlydende med det, et Flertal paa 11 Medlemmer af Kommissionen var enig om. Dette Forslag blev forelagt i det andet Ting den 1. April og blev allerede færdigt der den 4. Maj, skønt det endda havde været til Udvalgsbehandling. Forslagets Overgang til Landstinget blev vedtagen med 67 Stemmer mod 1. — Saaledes er Sagens Historie til nu.

Naar jeg nu skulde omtale Forslaget en lille Smule nærmere, er det ikke min Hensigt at komme ind paa alle de Enkeltheder, der foreligge. Jeg betragter det som givet, at denne Sag maa overvejes i et Udvalg, uagtet jeg ogsaa anser det for givet, at Sagen absolut maa gennemføres i Aar. Det synes jeg er slet og ret Rigsdagens Pligt, thi der er jo givet Koncession paa en Del Jernbaner, af hvilke nogle kunne ventes færdige allerede i Sommeren 1910, og vi have selv været med til at vedtage den Bestemmelse, at ingen Bane kan tages i Brug, Driften kan ikke aabnes paa nogen Bane, forinden en Lov om en saadan Værdistigningsafgift er vedtagen, og det vilde jo se ret sørgeligt ud, om de færdige Baner kom til at henligge flere Maaneder uden at kunne drives. Der vilde da være sat en hel Del Penge deri, som vilde være døde Kapitaler, da de ikke kunde bære Frugt, for Værdistigningsafgiften er vedtagen. Dette er en Opfordring til os til at gøre Loven færdig i Aar. Ikke desto mindre betragter jeg det som givet, at Lovforslaget maa behandles i et Udvalg. Der hører den nærmere Behandling og Udførelse hjemme, og det skal jeg derfor ikke komme ind paa. Jeg vil blot sige, at jeg er enig i Lovforslagets § 1 og § 11 om Princippet. Dette finder

jeg er rigtigt. Man tager en tidsbegrænset Afgift til Fordel for det paagældende Anlæg. Og jeg anser endvidere Bestemmelsen i § 2 for rigtig, at man i Stedet for de Vurderingskommissioner, der var Tale om i Regeringens tidligere Forslag, henviser til de nuværende Vurderingsraad og Overskyldraad. Det er en udmærket Bestemmelse i flere Henseender. For det første tør man gaa ud fra, at de Mænd, der have arbejdet med Vurderingen til Ejendomsskyld en Del Aar, have en Del Erfaring i saa Henseende og have Kendskab til saadanne Forhold frem for de fleste andre, og da Vurdering til Jernbaneskyld hænger nøje sammen med Vurdering til Ejendomsskyld, er det ret naturligt, at de falde sammen. Endvidere er det temmelig sikkert, at det paa den Maade vil blive adskilligt billigere at faa Loven praktiseret end ved at oprette særlige Taksations- og Vurderingskommissioner.

Endelig er der et tredje, meget væsentligt Spørgsmaal, og det er med Hensyn til de Vanskeligheder, en Lov som denne vil frembyde. Det er jo klart, at der vil være Vanskeligheder; der kan være Spørgsmaal om, hvor langt man skal rykke ud, hvor stor den Rayon skal være om en Jernbanestation, som kan være være forpligtet til at bære Jernbaneskyld. Det kan i flere Henseender være vanskeligt at drage Grænsen. Det er umuligt at give bestemte Regler for, hvorledes disse Vanskeligheder skulle løses, de maa til syvende og sidst afgøres efter et Skøn. Men det er det samme, som er Tilfældet ved Ejendomsskylden. Vi have baade i Vurderingsraadet og i Overskyldraadet — af hvilket jeg er Medlem — mangfoldige Tilfælde, hvor vi ere nødte til at afgøre efter et Skøn, vi kunne ikke finde bestemte Regler. Det samme maa være Tilfældet her. Det gælder da om, at dette Skøn bliver saa retfærdigt som muligt. Vi haabe, at det ogsaa maa blive det i dette Tilfælde. For Resten er jeg i Tilfælde, hvor Skønnet om Grænsen kan være meget fint, tilbøjelig til at sige, at naar det gælder rene Bagateller, stryger man hellere Afgiften i Stedet for at være nøjeregnende og tage saadanne Bagateller med. Dette med Hensyn til Vurderingsraadene og Overskyldraadets Gerning.

Der er et Punkt, jeg ogsaa vil nævne i Forbigaaende. Der staar i Lovforslaget, at Ministeren for offentlige Arbejder kan tilforordne Vurderingsraadene særlig sagkyndig Medhjælp ved Jernbaneskyldens Fastsættelse. Ogsaa det anser jeg for en